

www.helena.majo.cat

(funciona millor amb Google Chrome)

Aquest treball és un posicionament.

No pretén ser només una recol·lecció de projectes arquitectònics, sinó també, servir d'homenatge a les persones que els fan possibles. L'arquitectura és política, i allò polític veu sempre d'allò personal. Les accions diàries i la quotidianitat són la militància permanent i em resulta impossible parlar d'arquitectura sense parlar del vincle humà. Sí que pretén ser un diàleg a mig camí, on arquitectura i vida s'entrecreuen.

Així doncs, el que hi trobareu és una reivindicació exemplificada; per explicar, alhora, el meu entendre de l'arquitectura com a espai viscut i el conjunt de contextos i relacions que m'han portat i acompanyat d'un projecte a un altre.

En ciències socials, i en concret en antropologia, s'utilitza el concepte d'EQUACIÓ PERSONAL per fer referència a la mirada de la investigadora. La motxilla de coneixements, concepcions i aprenentatges, prejudicis, i al conjunt d'experiències viscudes, que carreguem a l'esquena. S'entén que condicionen la manera com es llegeix o es descriu una realitat externa, i, en part per això, el producte és sempre subjectiu. Té sempre un element personal i circumstancial.

Jo, aquí, en vull fer una lectura àmplia i exemplificada, entenent que les experiències vitals no només condicionen el resultat dels projectes sinó també les oportunitats d'accedir-hi. Totes elles han marcat els meus coneixements, els meus interessos, aprenentatges, i m'han permès aportar algun element en experiències posteriors.

Considero que descriure'm a partir d'un únic element és simplificar massa: no sé fer només una única cosa, no sóc només d'un lloc i no m'ha influenciat només una persona. És per això que necessito fer una explicació conjunta i relacional entre els elements. La intenció ha estat no simplificar, sinó fer comprensible la COMPLEXITAT. Reivindicar la importància d'entendre'ns com a part d'un context. Els llocs ens reuneixen, ens interpel·len els uns amb els altres, i influeixen en les nostres vides. Desencadenen una trajectòria concreta - en aquest cas, la meua - que només es pot entendre a partir d'un conjunt de circumstàncies, oportunitats i privilegis que s'entrellacen.

Destaco, per tant, la concepció dels projectes com indissociables de les persones amb qui els he emprés, i dels espais (físics i emocionals) que ens ho han permès. Aquí també reivindicant el valor d'allò RELACIONAL; de no entendre'm com un element aïllat i autònom, sinó com a una peça dins de diversos engranatges. Com a estudiant d'arquitectura, però també d'antropologia, com a amiga, filla, germana, cosina, i néta, com a monitora en diferents formats, com a participant de col·lectius diversos, i en definitiva, com a una persona amb una història tan específica com totes les altres.

Sovint es fa referència a l'antropologia des de la idea de fotografiar societats en un moment donat, com a arxivadors de material que es documenta per la posteritat. També podeu considerar per tant que el que segueix és això, un arxiu (en constant transformació) d'aspectes rellevants per explicar-me, d'elements que s'entrellacen i es condicionen els uns als altres. No pretenc que ningú s'ho llegeixi tot d'una tirada, però sí que es pugui circular, entreveure les relacions entre diferents aspectes de la meua vida i activitat acadèmica.

Així doncs, us convido a passejar-vos lliurement pel material aquí arxivat. A través de les persones del meu voltant, podeu seguir uns circuits més acadèmics, d'altres de més personals, circular per trossets del món del lleure i el monitoratge, o llegir escrits i reflexions des de l'antropologia. Qualsevol que sigui el recorregut que escolliu serà sempre personal, per la meua explicació particular, i per la vostra mirada que ho recorre.

Dedicat a totes elles,
les que hi són, i les que també hi tindrien lloc.